

Kanker zet je wereld op z'n kop.

Dat is het motto van Wereldkankerdag 2018

Wanneer je met kanker wordt geconfronteerd, staat je wereld op z'n kop. De ziekte en de behandeling daarvan hebben niet alleen een enorme impact op het lichaam, maar zijn voor veel mensen ook emotioneel en sociaal zeer ingrijpend.

In Inloophuis Helianthus, ontmoetingsplek voor (ex)kankerpatienten en hun naasten gevestigd op de Singel 28 in Dordrecht, zijn op zaterdag drie februari ruim vijftig mensen aanwezig om met elkaar stil te staan bij WERELDKANKERDAG.

Het gezelschap is zeer divers maar men heeft één ding gemeen. De aanwezige zelf of een dierbare heeft kanker of kanker gehad en iedereen kent wel iemand die aan deze ziekte is overleden.

Toch is er ook reden tot optimisme. De kennis omtrent de ziekte kanker groeit en daarmee de medische mogelijkheden om de ziekte te behandelen. Er sterven dagelijks nog te veel mensen aan kanker maar het gebeurt steeds vaker dat men de ziekte onder controle krijgt. Hiermee worden kostbare levensjaren gewonnen. Ook horen we regelmatig dat mensen genezen, dat mensen de ziekte overleven.

Lenny is één van deze mensen.

In 2015 wordt bij Lenny, 43 jaar en moeder van 5 kinderen waarvan de jongste dan pas anderhalf jaar is, lymfeklier-kanker gconstateerd. Lenny heeft alles wat er is gebeurd tijdens haar ziekteproces opgeschreven en vandaag op 3 februari 2018, wil zij haar verhaal met ons delen, het stuk heet: "De roep van Inanna". Haar optreden wordt door haar zoon ondersteund met beelden en ontroerende, passende muziek.

Bij aanvang zit Lenny gekleed in een eenvoudige witte jurk op een stoel voor haar publiek dat gespannen wacht op wat er gaat komen.

Zij begint te vertellen: "Ik voel een rare grote bobbel in mijn hals, die zat daar toch niet eerder, wat raar. Toch maar even naar de huisarts. Dit is het begin van een aangrijpende vertelling over een lange en eenzame weg. Lenny gaat staan en vertelt over haar gesprek in het ziekenhuis dat plaatsvindt als de resultaten van alle, ingrijpende onderzoeken beschikbaar zijn.

Ik hoor de arts zeggen: "Kanker, slechts 25% overlevingskans" maar het komt niet bij me binnen. Ik denk: "Hij heeft het over iemand anders maar...ik zit tegenover hem en hij kijkt mij aan!". Dan dringt het tot mij door: "Het gaat over mij... en ik ga dood! Ik ben wanhopig".

"Ik ben de strijd met de kanker niet aangepaast", vertelt Lenny. "Ik heb die ziekte in mijn lijf geaccepteerd als iets onvermijdelijks. Kennelijk had ik iets te leren, moest ik meer naar mijn hart luisteren en niet alleen voor anderen zorgen. Mijn leven anders inrichten en nadenken over wat mijzelf gelukkig maakt".

Vervolgens neemt Lenny ons aan de hand mee door het hele ziekteproces. Haar angsten, haar twijfels, de keuzes die ze moet maken. Ze vertelt hoe eenzaam ze zich soms voelde. De tijd dat ze in

het ziekenhuis ligt, geïsoleerd en niemand mag bij haar, niemand kan een arm om haar heen slaan. Ze vertelt van de verpleegkundige die ook niet weet hoe om te gaan met zo'n doodzieke vrouw. Ik voelde me angstig en ontkend, maar ik was ook boos en verdrietig. "Zien jullie mij dan niet lijden, zien jullie mijn eenzaamheid en angst niet". Ik kon het wel uitschreeuwen!

Lenny vertelt over de parallellen die zij ziet in het verhaal van Inanna een Soemerische godin die afdaalt in de onderwereld om zichzelf te hervinden en haar eigen ziekteproces.

Als u meer wilt lezen over de reis van Lenny door haar ziekteproces kijk dan op facebook: "De roep van Inanna".

En als dit stuk ergens bij u in de buurt wordt vertoond, dan raad ik u aan om er heen te gaan. Geen vrolijk maar wel aansprekend en verrijkend verhaal. Wie wordt er niet geconfronteerd met kanker?

Mary Ruisch